

KATOLIKUS ÉLET

A kistarcsai egyházközség havilapja – 2009. október 4., Búcsú VIII. évf. 4. sz.

Bemutakozik az új plébános

Görbe József atya 1959-ben született Gödöllőn, majd 1987-ben szentelték pappá. Azóta több helyen is szolgált, de ami minket érint, 2004-től csömöri plébános, idén augusztus 1-jétől pedig Kistarcsa plébánosa is. Áthelyezése kapcsán beszélgettünk.

Dr. Beer Miklós püspök úr a bemutatásodkor panaszolta, hogy egyre kevesebben hallják meg az Úr hívását. Te mégis meghallottad! Hogyan lettél pap?

Én fiatalokomtól kezdve az igazságot kerestem, tudni akartam, mi az igazság. Még amikor bevonultam a szemináriumba, akkor is figyeltem a tanárokat, hogy ők igazat mondanak-e. Vagyis hiszik-e azt, amit mondanak. Az érettségitől kezdve két és fél, vagy inkább három éven keresztül ez szívós, napi gondolkodást jelentett. Olvastam ilyen könyvet, olyan könyvet, mikor vallásost olvastam, akkor vallásosnak éreztem magam, tényleg van Isten, amikor meg nem, akkor nem, akkor elbizonytalanodtam. Végül a katonaság alatt ért egy olyan dolog, amit Isten-élménynek nevezhetünk, amitől kezdve már tudatosan kezdtem el gondolkodni azon, hogy ha van Isten, akkor viszont másként kell élni. Azt nem tudtam hogyan, csak hogy másként, mint eddig éltem. Közben meg a lányokban egyikben sem találtam meg

az igazit, mindegyikben találtam valami hibát. Végül aztán oda jutottam, hogy akkor megpróbálom a kispapságot. Kispapnak is úgy mentem, hogy megpróbálom kideríteni teljes mélységében ezt az igazságot, és ha közben van hivatásom, akkor pap leszek.

Most pedig Kistarcsára kerültél. Úgy tudom, Kistarcsa eddig sem volt ismeretlen számodra.

Valóban, úgy is mondhatnám, hogy egy kicsit gyermekkorom élményének világába csöppentem vissza, mert itt voltam minden nyáron legalább két hetet, és télen is volt, amikor egy hetet. Itt nyaraltam az édesanyám hűgánál. Úgy is mondhatnám, gyermekkorom legszebb nyári élményei szinte kivétel nélkül ide kötődnek, persze nyilván Gödöllőhöz is, de hát itt azért egész más élmény volt az unokatestvéreimmel, nagy szabadságban, más mint otthon.

Papságodban új helyzet neked is, hogy egyszerre két, viszonylag nagy egyházközséget kell ellátnod. Hogyan éled ezt meg?

Egy pap számára nem az a probléma, hogy kétszer annyi az ügye, tehát kétszer annyi temetés, kétszer annyi keresztelező és kétszer annyi minden. Hanem sokkal inkább az, hogy ne érezzék azok, akiknél most nem vagyok – jelen esetben a csömöriek –, hogy ők valamivel is kevesebbet kapnak. Miközben persze ők is érzik és én is tudom, hogy kevesebbet kapnak. Nagyon nehéz az embernek fenntartani azokat a kapcsolatokat, programokat, amik eddig maguktól értetődőek voltak. Most ezt mind össze kell egyeztetni az itteniekkel. Például Stella Leontint meghívtam ide lelkipályakorlatozni, és az első reakció az volt, hogy nekik még nincs is lelkipályakorlatozó, hogy mindent ide szerzek először. De egyszerűen lehetetlen mindenre ugyanazon a napon lelkipályakorlatozót szerezni. Tehát lelkiileg, érzelmileg a nagyobb kihívás ez a két egyházközség, nem pedig azért, mert több a munka. Lelkileg megterhelő, hogy sokszor lehetetlen úgy in-

Az októberi szám tartalma:

Az új plébános.....	1-2
Biblia óra.....	2-3
Boldoggá avatás.....	3
Hittanos tábor.....	4-5
Napközis tábor.....	5
Egyházközségi évnnyitó.....	6
A szülők és a gyermekek.....	7
Közérdekű információk.....	8

tézni bizonyos ügyeket, hogy egyik fél se érezze egy kicsit se elhanyagolva magát.

Az azért pozitívum, hogy József atya itt maradt segíteni. Vele hogy osztotátok fel a munkát?

József atya tényleg nagyon áldozatosan a papi lelkiségéből nagyon hősiiesen adakozik, ami azt jelenti, hogy a miséket teljes lelkesedéssel és szeretettel vállalja, soha meg nem kérdőjeleződik benne, hogy neki most miért kell kettőt vagy hármat misézni. Tény az, hogy ha ő nem lenne, akkor össze-rokadnunk volna. Olyan nagy változás, olyan nagy fordulat állt volna be itt az életünkben, annyira kevés lett volna a szentmise az előzőekhez képest, hogy ezt jó szívvel nem tudta volna felvállalni egyikünk sem. A híveknek ez nagyon nagy megpróbáltatás lett volna, és nem is értették volna ezt az egészet.

Nagy sikere volt az egyházközségi évnnyitónak. Lesz ennek folytatása?

Igen, de ilyen nagyszabású együttlétekre, a közösség ilyen nagy tömegű megélésére nincs szükség, csak évente egyszer-egyszer. Sokkal inkább szét kell szedni az érdeklődési köröket, a fogékonyságot, a befogadókészséget, a hajlamot, ezért tehát sok csoportot, sokféle közösséget kell kialakítanunk, és ezek a nagyobb közösségi élmények a kis közösségekben kell, hogy aztán gyökeret verjenek. És amikor így „nagyban” együtt vagyunk, akkor egymásra tudunk csodálkozni, hogy jó, mennyien vagyunk, nem is tudtuk, hogy ennyire sokan tényleg Krisztushoz tartozunk, és szeretjük az Urat. Azt kell majd most a kistarcsaiaknak megérteniük, hogy az előadások, a bibliaórák, a felnőtt hittanosok és az a sokminden más, ami jönni fog, a vetítésként, a filmklubtól kezdve, ez mind, mind lehetőség arra, hogy bekapcsolódjanak ebbe a vérkeringésbe, ebbe a krisztusi életbe. És ha ők ezt

megértik, akkor rá fognak jönni arra, hogy a kereszténység lényege tényleg ez a közösségi élet. Hogy az önzésünket föl tudjuk számolni és nagylelkűek tudunk lenni, és amikor tudjuk, hogy mennyi minden dolog lenne még, akkor is időt szakítunk arra, hogy meghallgassunk egy előadást, hogy elmenjünk egy közös kis együttlétre. Itt anynyi gyönyörű kezdeményezés van, amit nem is én indítottam el, itt van például a MÉCS közösség, ami az első látogatásomkor egészen megdöbbentett. Nagyon mély, életrevaló kapcsolatok ezek. Remélem, ezekbe a kis közösségekbe minél többen bekapcsolódnak.

Említetted a bibliaórát, felnőtt hittant, melyek valóban újdonságok nálunk. Mít kell róluk tudnunk? Kinek szólnak ezek?

A bibliaóra hétfő esténként van az esti szentmise után a templomban. Ez minden érdeklődő számára látogatható. Ilyenkor az ember megismerkedik testközelből az Igével. Ilyenkor rajzolódik ki előtte az, amire még nem is gondolt, hogy ez az egész szöveg élő valóság. Ez itt éli az életét, de nem nélkülünk, hanem bennünk. Csak nem tudunk róla. Gyökeret ver bennünk egy-két mondat, egy-két szó, egy-két krisztusi példabeszéd, és utána ki fog derülni, hogy mindaz, ami eddig nem vert bennünk gyökeret, az ugyanúgy várja, hogy megtermékenyíthessen minket, hogy aztán életet adjon nekünk. Ilyen értelemben a bibliaóra az egész keresztény életünk egyik fundamentuma. Ennél alapvetőbb csak a szentmise áldozat. Mert a bibliaóra a szentmise áldozatnak egy részét, az igeliturgiát emeli ki és ezt az igeliturgiát a maga teljes alaposságával próbálja meg föltárni, az emberek elé vin-

ni. Ezért az egyik legfontosabb a bibliaóra, amire mindenkit szeretettel várunk.

A felnőtt hittanra 20–25 év fölöttieket várunk. A többinek még az ifjúságiakkal kellene együtt lenniük, hogy motiválják őket, hogy legyen kire fölnézniük a fiatalabbaknak. Ez után kellene jönniük a felnőtt hittanra, és itt egy egészen új látószögből megközelíteni a hitüket. A hitünk tanítását a Katolikus Egyház Katekizmusából vesszük. Ez olyan hatalmas, olyan érett, hogy valószínű 5–6 év kell, mire a végére jutunk, úgyhogy mire egyszer végigbeszéltük, utána szinte kezdetjük is előlről.

Még egy változásról nem beszélünk, az irodai órákról.

Az irodai órák azért nagyon fontosak, mert két községgel az ember nem tud boldogulni, csak akkor, hogyha vannak időpontok, amikor megtalálható. Itt megint az a problémánk, hogy Kistarcsán megtalálható vagyok, Csömörön meg csak úgy néha felbukkannok. De akárhogy is, ezekben az időpontokban Csömörön is és Kistarcsán is mindig van valaki a plébánián, aki várja a híveket, hogy gondjukat-bajukat intézzék. Egyébként Kistarcsán a vártnál sokkal jobban indult ez el, mert amikor iroda van, akkor itt vannak és rányitják az emberre az ajtót. De az irodai órák nemcsak a konkrét ügyintézésre valók, hanem egy kicsit fogadóórák is, tehát ha valakinek ügyes-bajos lelki, családi problémája van, és szeretné azt megbeszélni, de nem a gyóntatószékben, hanem egy kicsit szabadabban, kötetlenebbül, akkor annak ez kiváló lehetőséget nyújt a személyes beszélgetésre a plébánossal.

Püspök atya néhány évvel ezelőtt beindította az akolitus képzést az egyházmegyében. Úgy tudom, ez neked is szívügyed. Mi ez az akolitus-ság?

Az Egyház felfedezte azokat a régi értékeit, amelyeket korábban feledésnek engedett. Ilyenek a kisebb rendek, például az akolitus rend. Ezek hívó vallásos családapák. Csömörön most fognak két férfiembert akolitus-sá avatni. Ők lényegében lelkipásztori segítők, az a feladatuk, hogy a lelkipásztornak azokban a dolgaiban segítsenek és vállaljanak szerepet, amit nem szükségszerű, hogy felszentelt pap végezzen. Ilyen például a beteglátogatás, amikor nem kell gyóntatni, csak áldoztatni, egy akolitusnak sokkal több ideje adódhat arra, hogy mondjuk egy idős néninél ne csak a szentáldozást szolgáltassa ki, hanem leüljön, beszélgesen is vele, és így az együttlétben ez az idős néni meg legyen ajándékozva a szeretettel. Más oldalról az akolitusnak az a feladata, hogy a lelkipásztor személyes kapcsolatait erősítse úgy, hogy közben a lelkipásztor nincs jelen. Kicsit olyan ez, mint ahogy Krisztus nevében a papok munkálkodnak, Krisztus megy oda, ahova a pap megy, ugyanígy az akolitus, ha belép valahova, akkor a lelkipásztor lép be oda, amikor valahol nyújtja a kezét, akkor a lelkipásztor nyújtja. Nagyon örülnék, ha itt meglett, érett édesapák jönnének és zaklatnának engem azzal, hogy „atya, szeretnék én is akolitus lenni”, és minél több akolitus lenne az egyházközségben, annál inkább, mint a kovász át tudnák járni ezt az egyházközséget, és a lelkipásztori tevékenység annál látványosabban tudná felszántani a lelkeket.

Csicsiri Ferenc

Bibliaóra

Tarjányi Zoltán professzor előadásában rávilágított arra, hogy az Ószövetség előtti időkben sokféle ősi, misztikus vallás létezett, melyek semmilyen erkölcsi tanítást vagy követendő magatartásformát nem adtak a követőiknek, csak és kizárólag a szertartások néhol természetfölöttinek tűnő, néhol profán, akár részegségbe torkolló mulatozások élményét. Ezen vallások között jelent meg Mózes és a teljesen új alapokon fekvő vallás, mely az Istennel kötött szövetségre épült, és amely a szövetséghez való hűség kifejezéséül különféle törvények megtartását követelte meg az embertől.

Jézus ugyanezek szerint a törvények szerint élt, és tanításával értelmezésüket tökéletesítette, visszatérve azzal az eredeti isteni szándékhoz. Például a szombat megtartásával kapcsolatban voltak tévedésben a zsidók. Jézus ezért megmagyarázta nekik, hogy a szombat van az emberért, nem pedig az emberek a szombatért, tehát a hetedik napon való megpihenés nem kényszer, hanem lehetőség, hogy elszakadjunk a hétköznapi munkavégzésétől és törődhessünk például a családdal, a vallásunkkal, Istennel. Isten tehát nem azért alkotta a törvényeket, hogy gúzsba kösse az embert, hanem hogy teljesebb életet élhessünk. *(folytatás a köv. lap alján >>>)*

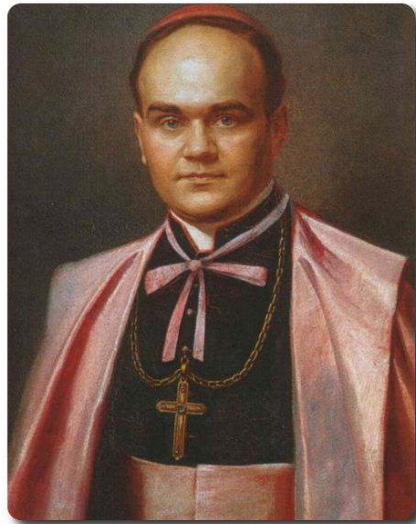
Meszlényi Zoltán esztergomi segédpüspök boldoggáavatása

XVI. Benedek pápa július 3-án jóváhagyta azt a dekrétumot, amely elismeri többek között Meszlényi Zoltán esztergomi segédpüspök vértanúságát.

A boldoggáavatásra október 31-én, szombaton a fél 11-kor kezdődő ünnepi szentmise keretében kerül sor az esztergomi bazilikában. Az eseménnyel kapcsolatban Erdő Péter bíboros, esztergom-budapesti érsek a Magyar Katolikus Rádióknak nyilatkozott: Magyarországon Meszlényi Zoltán lesz az első vértanú, aki a kommunizmus áldozatai közül eljut a boldogok sorába. Magyarországon eddig inkább a háború áldozatait és a korábbi időszak tanúságtevőit avatták boldoggá. A környező országokban számos vértanút és hitvallót avattak már boldoggá, sőt szentté, azok közül, akik a sztálinista korszak börtöneiben és lágereiben vesztették az életüket. Most hazánkban is egy vértanú püspököt avathatunk boldoggá.

„Alázatos szolgálat” címmel Meszlényi Zoltán szentbeszédeit tartalmazó könyv jelent meg a Don Bosco Kiadónál. Erdő Péter bíboros ajánló szavai szerint Meszlényi püspök korunknak olyan óriása, aki elfogadta Istentől kapott küldetését. „Követte a hívást. Öntudatos és felkészült munkatárs lett Isten tervei megvalósításában. Az ő egyházát szolgálta. Két kiváló főpásztort segített önfeláldozó és kitartó tevékenységével. Mindezt észrevétlenül, csendben végezte. Ez a magatartása nem a tehetetlenség jele volt, mert a lelkierő mindent legyőző kegyelme dobogott szívében.” Meszlényi Zoltán prédikációi alapján arra következtethetünk, hogy tudatosan vagy talán ösztönösen – figyelve az Úr titokzatos jel-

zéseire –, de készült a vértanúságra. 1944. június 29-én a balassagyarmati plébánián, Szent Péter és Szent Pál ünnepén elmondott szentbeszédében így fogalmazott: „... Istennél tudjuk megdicsőült lelküket, de mai boldogságuktól fordítsuk tekintetünket földi életükre: a tenger szenvedésre és üldöztetésre, melyben részük volt, s a vértanúhalálra,„ melyet Krisztusért és Egyházáért elszenvedtek. Kire nem vár az élet-

ben kisebb vagy nagyobb megpróbáltatás? S a mai idők nem alkalmasak-e arra, hogy a szokottnál súlyosabb megpróbáltatásra várjunk, és számításba vegyük saját életünk áldozatát is? De a számításból ne hagyjuk ki a hit vigasztalását, azt, hogy minél nagyobbak voltak földi életünknek megpróbáltatásai, minél több fájdalom és gyötrelem kínozza testünket a földön, annál nagyobb dicsőség várja a feltámadt testet az örök boldogságban.” Meszlényi Zoltán híres volt nagyfokú szociális érzékenységről, így például elajándékozta prémel bélelt télikabátját, a börtönben pedig rabtársainak adta melegebb ruhadarabjait. A szegények, az élet nyomorultjai iránti mély empátiája szentbeszédeiből is kiderül. Meszlényi Zoltánt a magyarság súlyos sorkérdései is foglalkoztatták, s a vál-

ságból való kiutat egyértelműen az Istenbe vetett hitben látta.

Meszlényi Zoltán Lajos 1892. január 2-án született Hatvanban. Esztergomban a bencés gimnáziumban érettségizett, majd pártfogója, Vaszary Kólos bíboros, hercegprímás, esztergomi érsek Rómába küldte ahol teológiát tanult a Collegium Germanico-Hungaricumban. 1915. október 28-án szentelték pappá. 1916 végétől Csernoch János bíboros, hercegprímás megbízásából a Prímási Palotában dolgozott. 1931-ben lett a főkáptalan tagja, a későbbiekben nógrádi és honti főesperes, majd a káptalan helynöke. XI. Piusz pápa kinevezése nyomán 1937. október 28-án Serédi Jusztinián bíboros hercegprímás, Breyer István győri megyéspüspök és Kriston Endre püspök Sinope címzetes püspökévé szentelte. Ettől a pillanattól a mindenkori esztergomi érsek segédpüspöke volt. Amikor az állambiztonsági szervek Mindszenty József bíborost 1948. december 26-án letartóztatták, majd koncepció perben elítélték, a kinevezett érseki helynök, Drahos János pedig meghalt, ő lett az egyházmegye érseki helynöke. Székfoglalójában ígéretet tett: „Krisztus hű pásztoraként a hitet és Egyházunk iránti hűséget nem tagadom soha! Isten engem úgy segítjen!” Meszlényi Zoltán püspököt 1950. június 29-én késő délután hurcolták el esztergomi lakásáról az állambiztonsági szervek emberei. A kistarcsai internáló táborba került, ahol elkülönítve őrizték és kínozták. A kínzások, ütlegetések és végkimerülés következtében, 1951. március 4-én meghalt. Hamvait a rákoskeresztúri Új Köztemetőben helyezték el. 1966. június 24-én földi maradványait exhumálták, és az esztergomi bazilikában helyezték örök nyugalomra.

Forrás: Magyar Kurír

(folytatás az előző oldalról)

Mózes törvényei pontosan megfogalmazott szabályokból, tiltásokból és előírásokból álltak, ezáltal egyértelműen betarthatók voltak. Jézus ezt tökéletesítve kissé magasabbra helyezte a mércét, mondván például, hogy már az is paráznaságot követ el, aki szívében bűnös vágygal más asszonyára tekint, vagy már az is gyilkos, aki szavával sebzi meg a másikat. Ezek bizony nehezebben betartható szabályok, viszont a bűnbánat szentségével együtt a folyamatos fejlődés lehetőségét kínálják. Jézus a mózesi

törvényekkel ellentétben inkább célokat ad elénk, amelyek felé haladnunk kell, egyre inkább tökéletesedve.

A katolikus-keresztény erkölcsiség tehát az Ószövetségi törvényeken alapuló, de Jézus által beteljesített törvények összessége, melyet az Egyház a maga dogmáival és hittanrendszerével hoz közelebb hozzánk.

Hétfő esténként minden érdeklődőt szeretettel várunk a bibliaórára, a hónap 3. hétfőjén meghívott vendéglőadóval.

A hittanos tábor

Idén – július 5–11 – immár hatodszor szerveztünk nyári tábort az egyházközösséghez tartozó gyermekeknek 72 gyerek és hat felnőtt kísérő részvételével. Minden évben igyekszünk más-más helyszínt keresni a tábornak, hogy mindig új tájegység érdekességeit ismerhessük meg.

Most a Baranya megyében, a határ közelében található Matty nevű falura esett a választásunk. A falu határában nemrég épült egy vendégház, ennek egyik épületét béreltük ki teljes egészében. A szálláshely nagy, füves udvarán focipálya, röplabdapálya és tűzrakóhely is rendelkezésünkre állt.

Egy személyes barátságból kifolyólag már korábban megismerhettük a nyírszölösi egyházközösség néhány fiatalját (tavaly nyáron meglátogattak minket, és egy fergeteges focimeccs és beszélgetős este után az éjszakát is egy-egy családnál töltötték). Ebben az évben őket is hívtuk, hogy velünk táborozzanak, így a 72 gyerek közül tízen Nyírszölőről jöttek. Az ismerkedés nagyon könnyen ment, a tábor végére mély barátságok is kötődtek. A megbeszélés szerint ők Pesten csatlakoztak hozzánk, és hogy a vasárnapi szentmisén már velük együtt vehessünk részt, a ferencvárosi Szent Vince-templomot választottuk. Az ottani plébános atya nagyon szívélyesen fogadott minket, pár szóval bemutatta a templomot, majd mise után közről is megnézhattuk az 1942-ben elkészült, messzeföldön híres orgonát.

Útközben a szállás felé tettünk még egy kitérőt, mégpedig a Mecsek északi részén fekvő Óbányáról indulva túráztunk egyet a festői környezetben. Útközben megcsodálhattuk a különleges látványt nyújtó Ferde-vízesést is.

Hétfőn, reggeli után átbuszoztunk Abaligetre, ahol először végigjártuk az erdei tanösvényt, melynek első része az erdőben vezetett, de utána egy hosszú szakasz következett a csupasz hegytetőn, a tűző napon. Ezért aztán, mikor végre megpillantottunk egy magában álló, nagy lombos fát, rögtön megrohantuk és letelepedve alá, a hűsítő árnyékban elfogyasztottuk a magunkkal vitt elemőzsiát. Innen újult erővel folytattuk utunkat vissza az abaligeti tóhoz, a kiindulási pontunkhoz. Délután az előre lefoglalt időpontban bemehettünk a cseppkőbarlangba, ahol megcsodálhattuk a természet (és mögötte természetesen a Jóisten) erejét és alkotókedvét. A barlangbejárás után még megnéztük a közeli denevérmúzeum kiállítását is.

Kedden ismét útra keltünk. Először Máriagyüdre, a híres búcsújáráhelyre látogattunk el, ahol az ottani atya a mi kérésünkre celebrált egy szentmisét, majd utána érdekfeszítő előadást is tartott a kegyhely történetéről. A misén természetesen a mi gyerekeink ministráltak, a miseénekeket pedig fuvola és furulya kísérettel színesítettük. Ezután Pécsre buszoztunk, ahol először a már hagyományosnak mondható gyárlátogatás következett, mégpedig a Pécsi Sörfözde kulisszatitkaiba pillanthatunk bele. Az ebédet egy pécsi étteremben fogyaszthattuk el, előtte és utána pedig egy helyben tanuló, kedves egyetemista fiú kalauzolásával bejártuk Pécs fontosabb nevezetességeit, a székesegyházat, a Dzsámít (belvárosi plébániatemplom), a Barbakánt, a ferences templomot, a lakatfalat, egy török fürdő romjait és egy cukrászkiállítást marcipánszobrokkal.

A csütörtöki napot József atya jóvoltából szintén szentmisével kezdtük. Dél előtt folytatódott a kétféle bajnokság, majd a délutánt a falu határában lévő réten métázással töltöttük.

Péntek délelőtt hajókiránduláson vettünk részt a Dráván, melynek során egy ritkaságszámba menő kormorántelet is megfigyelhettünk. Délután megtartottuk a várva-várt „kimittud”-ot, ahol a csapatok egymást túlszárnyalva adták elő ötletes paródiáikat. Este tábortűzet gyújtottunk, amelyet körülülve először énekeltünk párat, majd szalonnát sütöttünk, ami egyben az aznapi vacsoránk is lett. Később a szerdai „hivatalos” tánc ház sikerén felbuzdulva, a gyerekek kérésére saját tánc házat is tartottunk, ahol addig nem ismert játékos táncokat tanultunk.

Szombaton délelőtt el kellett hagynunk a szálláshelyet, de útközben még megálltunk Orfűn, ahol a Kemencés-udvarban tartalmas levest, majd kemencében sült lepényt kaptunk ebédre. Emellett még a szabadtéri kemencék sora és a madárijesztő gyűjtemény is kiváltotta ámulatunkat.

Este érkeztünk vissza a kistarcsai templomhoz, ahol szokás szerint közös énekkel köszöntöttük a ránk váró szülőket és József atyát, meg persze egyúttal egymástól is búcsúztunk. Jó volt hazaérkezni, de elválni egymástól mégis nehéz volt. A táborban megtapasztalt szeretetteljes légkör, a közös munkavégzések (a csapatok forgórendszerben be voltak osztva szolgálatra, mindig más terített és osztotta az ebédet, más szedte le a tányérokat,

más takarította este a zuhanyzókat stb.), a közös imák, a közös játékok közösséggé kovácsoltak bennünket.

A tábor sikeréhez sokan hozzájárultak. Köszönjük a híveknek az adományokat, imákat, József atyának az anyagi és erkölcsi támogatást, a Váci Egyházmegye vezetésének a pénzübeli hozzájárulást, és nem utolsósorban kísérőtársaimnak az áldozatvállalást. Reméljük, hogy a Jóisten segítségével jövőre tovább folytatódhat a hittanos táborok sorozata.

Csicsiri Ferenc

Napközis tábori élmények

Kistarcsa, plébánia június 22–26.

Az első napon az időjárás nem nagyon kedvezett nekünk, így az eső miatt elmaradt a lovaglás. Kicsit féltem, milyen lesz 32 gyerekkel két helyiségben tölteni a napot, azonban a segítők sok ötletes vetélkedővel úrrá lettek a káoszon. A csapatok izgatottan küzdöttek egymással. A csapatkapitányok összefogó munkájára is nagy szükség volt, hamar megismerkedtek egymással a gyerekek.

A tábor foglalkozásai Jézus világába vittek vissza gondolatban. Milyen lehetett Jézus gyermekkorra, hogyan tanultak írni-olvasni a gyerekek. Készítettünk egy írotáblát és a viaszba belekarcoltuk a héber betűket.

Kedden megtudtuk, mivel múltatták a gyerekek az időt, amikor nem kellett dolgozniuk. Só-liszt gyurmából malomjáték készült. Délután jót fürödünk az uszodában.

Szerdán reggel, mivel a felhők mögül előbújt a nap, elindultunk az akadályversenyre, a falu határába. Talán ez volt a tábor legizgalmasabb programja. Mindenki megmutathatta, milyen ügyes a célba dobásban, kincskeresésben, mennyire jártas a hittanos kérdésekben, hogyan tud a pókháló

között bujkálni, vajon milyen jó izvadász, tudja-e használni a titkosírást. Délután elméltünk arról, hogy milyen kincseket érdemes gyűjtenünk itt a földi életünkben. Bőrből erszények készültek.

Ha azt mondom a gyerekeknek, nagyon gazos a Nepomuki szobor környéke, hiszen olyan sok eső esett a napokban, nem hiszem, hogy lelkesedtek volna a feladattól. De amikor megtudták, hogy minden szál gaz a csapatnak egy pontot ér, alig lehetett visszatartani őket. Gyönyörűen rendbe tették a szobor környékét. Az emlékfűzetbe sokan megörökítették rajzukkal.

Csütörtökön délelőtt voltunk az uszodában, délután a talentumokról beszélgettünk és gyurmából pénzeket készítettünk, le is festettük arany, ezüst és bronzszínűre. A tábori programok közül nem maradhat ki a focibajnokság, így délután megmérkőztek a csapatok.

Pénteken ellátogattunk a Falumúzeumba, ahol Kisréti Józsefné, Éva néni mesélt az érdekes tárgyokról érdekes történeteket. Jézus mindenkit jóllakott a csodálatos kenyérszaporítás alkalmával. Erre emlékezve mi is lepényt sütöttünk, igaz nem kemencében, hanem serpenyőben.

Minden nap sétáltunk, hiszen ebédelni a Kölcsey iskolába jártunk. Egyik délután zenés éneklésre is sor került *Kisréti Bogi* jóvoltából, aki gitárral kísérte a dalolásunkat.

József atya minden délután valami meglepetést hozott a gyerekeknek, hol meleg pogácsát, hol süteményt. A tábor utolsó napján kiderült, melyik csapat volt a legeredményesebb, de persze mindenki kapott jutalmat. *Györkös Timi* sütött nekünk egy meglepetés tortát, amin a gyerekek fotója volt.

Úgy gondolom igazán tartalmas programokat állítottunk össze a gyerekeknek, nem volt idejük unatkozni. Sok barátság szövődött, jól érezték magukat, és jövőre lesz folytatás!

Méhes Zsuzsa táborvezető

Egyházközségi évnyitó

„Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20)

A kistarcsai közösségben először került megrendezésre egyházközségi évnyitó, mely szeptember 12-én, szombaton volt a Lengyel Sportcentrumban.

Görbe József atya, új lelkipásztorunk kezdeményezte az eseményt, mondván, ismerkedjünk meg a csömöri testvérekkel, és mi, kistarcsaiak is rázódjunk kicsit össze, hiszen nem volt még ilyen nagyszabású rendezvényünk az egyházközségen belül, ahol kicsik és nagyok, fiatalok és idősek együtt lehettek.

Mikor nekiláttunk a szervezések, még nem gondoltuk, mekkora fába vágjuk a fejszénket. 100-150 főnél többre nem nagyon számítottunk, de hál' Istennek az utolsó hétre már közel 300 fő jelentkezését regisztráltuk, és ebbe még nem tartoztak bele azok, akik aznap csatlakoztak az eseményhez.

Háromszáz embert fogadni, leültetni s megebédeltetni nem egyemberes feladat. Felállítottunk egy kis szervező csapatot, akik között elosztottuk a feladatokat, így máris könnyebben néztünk a szombat elé. Fantasztikus, hogy

egy ilyen esemény mennyire megmozgatja és összekovácsolja a közösséget. Nagyon sokan ajánlották fel a segítségüket, de akiket személyesen kerestünk meg, ők is önzetlenségükről tet-

tek tanúbizonyságot. Már csak az időjárás miatt kellett aggódnunk, de szerencsére az Úr gondoskodott a jó időről.

A szervezők aznap már korán reggel készülődtek a helyszínen: a program-szervezők előkészítették a pályákat az akadályversenyhez, íjászathoz, a konyhában pedig sűrögtek-forogtak a csömöri és kistarcsai asszonyok. Nagyon jó hangulatban telt a nem éppen kellemesnek mondható zöldségpucolás, hagymavágás, hússzeletelés.

Fél 10 körül aztán kezdett szivárogni a vendégsereg. Pillanatok alatt megtelt a parkoló, és hatalmas nyüzsgés lett a felállított sátor alatt. Olyan jó volt látni, hogy nemcsak sportolni vágyó gyerekek és családok jöttek el, hanem nagyon sok idős néni és bácsi is tiszteletét tette. Érthető módon ők kevésbé vettek részt az aktívabb programokon, de látva őket nagyon jól érezték magukat: hatalmasakat beszélgettek, sőt ebéd után még dalra is fakadtak. *Somlai József* atyánk is kint töltötte szinte az egész napját.

Görbe atya megnyitó beszéde és a csapatbeosztások után mindenki indult a foci-, röplabda- vagy éppen tenispályára, hogy megcsillogtassa tudását. Sem a fiatalokat, de még az apukákat, anyukákat sem kellett unszolni. Egész nap, egymás után folytak a csapatbajnokságok. Szegény önkéntesek, akik bírónak jelentkeztek, egy percre sem tudtak elszakadni a pályák mellől, már úgy vitték nekik az elemózsiát, hogy össze ne essenek az éhségtől.

Délre készen lett az óriási mennyiségű ebéd. A konyhafőnök, *Kovács Gyuri* bácsi felügyelete mellett főtt 3

üstben a gulyásleves. Mi sem bizonyítja jobban, hogy mennyire finom lett az ebéd, hogy alig kerültek vissza morzsányi maradékok, és szinte egy merőkanálig elfogyott az összes leves.

A gulyás után a desszert sem maradt el, hiszen hála a közösség adakozó jó szívének, rengeteg sütemény gyűlt össze. Sós, édes, krémes vagy mézes, mindenki válogathatott a jobbnál jobb édességek közül.

Az ebédet követően sokan hazafelé indultak, de bőven akadtak olyanok is, akik még nagyban rúgták a bőrt vagy éppen röplabdáztak.

Délután az összepakolással sem volt gond, hiszen mindenki, aki ott maradt kivette a részét a rendrakásból.

Szervezőként úgy gondolom, hogy első nekifutásra nagyon jól sikerült ez a közös évnyitó, és remélem, hogy ezt még sok-sok, legalább ennyire fantasztikus közös esemény követi majd.

A rendezvény megvalósításáért külön köszönetet mondunk:

Lengyel Lászlónak, a Lengyel Sportcentrum tulajdonosának, aki biztosította számunkra a helyszínt, **Hutter Pálnak** a sörgarnitúrákért és a sátorért, **Dr. Csizmadiné Fekete Zsuzsának** a szódáért, **Boros Jenőnek** a sörért, **Szentesi Dániel** csömöri péknek a kenyérért, továbbá minden kedves résztvevőnek, szervezőnek köszönjük a fáradságos, önzetlen munkáját és a sok felajánlást!

Csonkáné Kisréti Boglárka

A szülők és a gyermekek

Ahol emberek közösségben élnek, ott szükség van vezetőre és beosztottra. A családon kezdve, az iskolán, munkahelyen keresztül minden közösségben kellene vezetők, irányítók. Csak így lehet a közösségben megfelelő összhang. Most az iskolaév kezdetén a szülőkre újabb feladatok várnak. Istentől kapott feladatuknak megfelelni: nevelni és irányítani.

Az Úr Jézus a gyermekek felé fordul és figyelmeztetést ad: befogadni a gyermeket. A befogadás nem csupán annyit jelent, hogy életet adnak a szülők a gyermeknek, hanem azt is, hogy Jézushoz vezetik őket. A hit ébresztésére, a keresztény tanítás megismertetésére el kell őket vezetni. E nélkül a gyerekek lelkiileg szegények maradnak. Nem részesülhetnek Jézus csodálatos szép tanításában. Az állami gondozásban árvákkodó gyerekek növekvő száma sajnos arról ad igazolást, hogy sok szülő szívében megrokkant a természetes gyermekszerepet. Könnyen lemond róla, nem hoz érte áldozatot, nem kell neki. Ezek a gyerekek felnőtt korukban is érezni fogják, hogy nem kaptak szülői szeretetet, gondosodást, szolgálatot, hacsak nem kerültek kiskoruktól nevelő szülőkhöz.

Keresztény szülői kötelesség, hogy az elfogadás után legyen lelki igényük a gyermekük megkereszteltetéséhez, majd tovább lépve a vallásos neveléshez. Tanítani, taníttatni hittanra. Súlyos szülői mulasztás, ha ezzel nem törődnek. Igaz, a mai szülők közül sokan vannak olyanok, akik az önkényuralom idején nem tanultak hittant. Abban az időben dicsőség volt, jó pont volt mások lelki életét lerombolni, megfélé-

lemlíteni, kigúnyolni. Sok mai szülő nem volt elsőáldozó, vagy ha volt is, kevés vallásos ismerete van, mert a zaklatottság évtizedeiben folyamatosan meggyengült, megkopott. Ha így is van, legalább érezzen annyi felelősséget, hogy gyermekét elirányítja oda, ahol a vallásos élet szépségéből kaphat valamit.

Sok szülő mindent megad gyermekének, csak Jézus tanítását vonják meg tőle. Az evangélium kincsét tartják távol tőle, pedig ezt első sorban nekik kellene kiásni gyermekük számára. Sokszor hamis kíméletből ered a mulasztás, mert – amint mondják – nem akarják túlterhelni a gyermeket. Közben keményen kényszerítik nyelvre, zenére, táncra, sportra. Hittanra már nem kényszerítik. Nem is szabad! Azt viszont szabad, sőt kellene is, hogy beszéljenek a vallás szépségéről, Istentől, templomról, Egyházzal. Tehát elindítani egy kis vallásos hangulatot a családban. Így könnyebb lesz beállítani a hittan tanulást.

A gyermekeknek ma nagyon jó sora van. A történelem folyamán ilyen jó még nem volt. A szülők – ha a gazdasági helyzet megengedi – minden jót megadnak nekik. Ruha, játék, sportfelszerelés, fényűzően berendezett szobájuk van. Elkényeztetik őket. Drága ke-

rékpárt vesznek, autóval viszik őket iskolába. A legdrágább iskolai felszerelést kapja, járják az országot, világot. Elkényeztetve, mint a család szemefénye. Így lehet sok gyereket tönkretenni, nem készítik fel őket az életre. A következő mondatot, nem véletlenül írom, ne lepődjünk meg rajta. A gyermeknek nem volt olyan rossz a sorsa, mint napjainkban. Tömegében halnak éhen, nincs jó ivóvizük, nincs egészségügyi ellátásuk, szellemileg elmáradtak. De csak maradjunk környezetünkben. Hány gyermek árva, pedig él az apja és az anyja is. Egyedül marad, mert az egyik szülő elhagyja, a másiknak pedig tehetetel. Nem beszélhet őszintén senkivel, nem tud örülni a családi házban.

Néha lehet okos gondolatokat hallani a gyerekről. Sokan megállapítják: nehéz az iskolatáska. Igen. Nem mindegy, mit teszünk bele. Felesleges holmikot ne tegyünk bele! De az sem mindegy, mit beszélünk a gyerekünkkel. A gyerek érdeklődésére megfelelő választ kell adni. Ne legyünk kényelmesek, amikor a gyerekről van szó. A gyerek mindent észrevesz, mindenre felfigyel. A gyereket vezetni kell. Jó értelemben véve: a gyereket szolgálni kell.

Az Úr Jézus beszélt erről a szolgáló szeretetről, sőt meg is tette. Az apostolokat is erre a szolgáló szeretetre készítette fel. Útmutatást is adott. Ezt az útmutatást nekünk is adta, meg kell hallanunk, és meg is kell tennünk.

Somlai József nyugdíjas plébános

A képek Gyöngyösön, a Mária-szobrok találkozásánál készültek

Szentmisék rendje

hétfő:	18:00
kedd:	18:00
szerda:	7:00
csütörtök:	18:00
péntek:	7:00
szombat:	7:00; 18:00 (elővételezett)
vasárnap:	7:30; 9:00; 10:30; 18:00

Az elmúlt időszak eseményei

Nyári táborokról és az egyházközségi évnytőről az újság hasábjain olvashattak bővebben.

Augusztus 1-jétől **Kistarcsa új plébánosa Görbe József** atya, aki korábban Csömörön teljesített szolgálatot, most mind a két települést ellátja, ill. Nagytarcsát is.

Somlai József atya **apát** címet kapott Dr. Beer Miklós váci püspök atya július 7-én kelt adományozó levele alapján. Szeptember 25-én pedig **Kistarcsa Diszpolgára** címet adományozott neki a képviselő-testület. Mindkét elismeréshez szívből gratulálunk. Isten éltesse sokáig József atyát erőben egészségben, a kistarcsai hívek örömeire.

Szeptember 25–27 között tartották a **sajtóapostolok VIII. országos találkozóját Szombathelyen**, melyről a következő számban tudósítunk. (LT)

Szeptember 27-én a csömöri testvérekkel együtt elzarándokoltunk Gyöngyösre, ahol a Fájdalmas Szűzanya búcsúja alkalmából a hordozható **Mária-szobrok találkozóját is tartották**. Ezen a találkozón most a miénkkel együtt 67 szobor vett részt szerte az országból, sőt a határokon túlról is. A program a Mária-szobrok beköszöntőjével kezdődött, ami azt jelentette, hogy minden zárandokcsoport menetben bevitte a szobrát a templomba, mintegy bemutatva azt az Oltáriszentségnek. Ezután az ünnepi szentmise kezdődött a szabadtéri oltárnál, majd annak végén következett az ünnepi körmenet Gyöngyös utcáin, egy viszonylag nagy kört leírva a templom körül. Az utcákon rengeteg ember állt sorfalat, és rengetegen fényképezték a különböző népviseletbe vagy csak

egyszerű kék szalaggal kiegészített ünneplő ruhába öltözött szoborvivő lányokat, fiúkat. A mi máriás lányainkat is nagyon sokan megcsodálták. Ők nagyon hősiesen kitarítottak a szinte nyári melegben, pedig mind a szentmisén, mind az egy óra hosszát tartó körmenet alatt végig a tűző napon voltak.

A körmenet, majd a himnuszok és a gyöngyösi Úrangyala eléneklése után a házigazda ferences atyák és a plébánia közössége vendégül látták a zárandokokat. Vaddisznóból főzött gulyás, „barátburger” és rengeteg sütemény várt ránk a rendház belső udvarán. Itt közben mi is közelről megcsodálhattunk több, szín pompás népviseletbe öltözött csoportot is. Miután mind együnk feltöltekezett testileg is, a csömöri és a máriabesnyői szobrokkal együtt újra bevonultunk a templomba, és az „Arany Piéta”, a Fájdalmas Szűzanya szobra előtt imádkozva és énekelve köszöntünk el égi édesanyánktól.

A kistarcsai szoborral most voltunk először ezen a találkozón, de mindenkinek fantasztikus élményt jelentett látni, hogy mekkora hagyománya van a Mária-szobrok hordozásának nagyon sok más egyházközségben is. Nagyon köszönjük a máriás lányok áldozatvállalását, mindenkinek a segítségét és részvételét, aki elkísérte a szobrot erre az emlékezetes együttlétre. (CsF)

Állandó programok az egyházközségben

Helyszínek rövidítései: T (templom) P (plébánia) EO (egyházközségi otthon)

Irodai órák a plébánián

hétfő:	15–18
szerda:	10–12
csütörtök:	10–12
péntek:	16–18

- Hétfő: 10-12 **Baba-mama klub** (P); 18:45–19:15 **biblióra** (T) A hónap 3. hétfőjén meghívott előadóval
- Kedd 16:45-től **engesztelő imaóra**. a hónap 2. keddjén 20–22 **MÉCS családközösség** összejövetel (P)
- Csütörtök 17:30 **szenstégimádás** azoknak a gyerekeknek, akik iskolájukban nem tudnak hittant tanulni, 17 órától hittan foglalkozás (P)
- Péntek 16–18 **ifjúsági klub** (P); 19–20 **felnőtt hittan** (P)
- Szombat 10–12 **Oratórium** (EO)
- Vasárnap 10–10:30 **Agape** a diákmissze után (P); 18–19:30 **Vivace kórus próbája** (P); **Kalász** összejövetel a hónap 2. vasárnapján (EO)

Tervezett programok

október során:

- **sport délutánok** elindítása hetente;
- **filmvetítés** megszervezése havi rendszerességgel;
- 3-án **Nagymarosi Ifjúsági Találkozó**, melyre külön busz indítását tervezzük, ha lesz elegendő jelentkező.
- 4-én Kistarcsa **búcsú ünnepe**.
- 10-én a 18 órás mise az 5–6. osztály gitáros, **évfolyammiséje** lesz.
- 31-én, szombaton **Dr. Meszlényi Zoltán** esztergomi segédpüspök **boldoggá avatása** Esztergomban. Mivel Meszlényi püspököt Kistarcsán kínozták halálra, engesztelésül és hálaünk jeléül elzarándokolunk az ünnepségre, melyre külön buszt is szervezünk. Jelentkezés a sekrestyében vagy a plébánián.

Kiadja: Kistarcsai Római Katolikus Egyházközség

Alapító: Somlai József apát; Felelős kiadó: Görbe József plébános

Főszerkesztő: Lauer Tamás, Szerkesztő: Csicsiri Ferenc, Galántai Viktor
A szerkesztőség címe: 2143 Kistarcsa, Széchenyi u. 13. T: 06 (28) 506-910

Készítette a Czövek - Windberger nyomda 500 példányban

Web: <http://kistarcsa.plebania.hu>; E-mail: kistarcsa@communio.hu